

eningerne at gøre, ikke have Spor af Indfyldelse paa de styrende og ikke heller have nogen som helst Indfyldelse paa, hvornaar Lockouten skal slutte, som ere blevne nødlidende ved den foretagne Lockout. Og saa vil jeg for øvrigt kun i Almindelighed sige, at det er dog virkelig ikke saa let for et Menneske, naar man træffer et sultent Barn — og det er jo egentlig det, vi her have truffet — saa at sige til det: Nej, i denne Tid kæmpes der, og i denne Tid lukker jeg baade mit Hjerte og min Portemonnæ; hvis der blot ikke havde været Arbejdsstandsning og Generalulykken havde været mindre, skulde jeg gerne have givet dig en Skive Brød og en Skaal Mælk, men nu er der Arbejdsstandsning, og nu maa du gaa til andre og faa Hjælp, hos mig kan du ingen finde. Det vilde være et næsten umenneskeligt Standpunkt. Ja, mere har jeg ikke at fremføre om denne Ting. Jeg tror ikke, at man med mindste Ret kan paastaa, at man ved den Maade, hvorpaa hele denne Institution er sat i Gang, har ydet den ene Part nogen effektiv Støtte. At det naturligvis har kunnet udnyttes som en moralsk Støtte for Arbejderne, vil jeg ingenlunde benægte, men det, at saadant noget kan misbruges — og en saadan Udnyttelse er et Misbrug af Hensigten — er jo ikke det, som kan være afgørende, naar der her bliver Spørgsmaal om at gøre noget eller ikke at gøre det. Misbrugen maa man finde sig i her — den maa man jo altid finde sig i.

Svend Høgsbro: Jeg tror, at den højtærede Justitsminister kom noget for let fra det Forsvar, han i Gaar førte over for det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (E. Sørensen) for den mærkelige Adfærd, som Justitsministeriet har øvet med Hensyn til Birkedommerembedet paa Fanø, siden Loven af 19de Marts 1891 eller rettere, siden det der forudsatte Tilfælde, at dette Embede blev ledigt, indtraf i Fjor Sommer. Jeg tror, den højtærede Minister tager fejl, hvis han tror, at der i den Sag ikke er andet at anke over fra vor Side, end at man i Udnævnelsen af den konstituerede Birkedommer paa Fanø til Fuldmægtig i Justitsministeriet skulde have sat „forhenværende Assistent“ i Stedet for „Assistent“, og at denne Sag vil være ordnet med det Løfte, han afgav, om, at der i Løbet af denne Samling vilde blive forelagt os et Lovforslag om Detaillerne ved denne Sags Ordning. Dette beror sikkert paa, at den højtærede Justitsminister, der jo ikke var Justitsminister, da denne Sag i sin Tid

var til Behandling, næppe har sat sig tilstrækkeligt ind i, hvorledes vor Opfattelse her i Tinget er af denne Sag. Jeg har jo haft noget mere Anledning til at kende den nærmere derved, at jeg i Fjor var Ordfører for det Udvalg, som havde med den Sag at gøre. Naar jeg siger „vor Opfattelse“, maa det tages med ethvert for nødent Forbehold; jeg har naturligvis i dette Øjeblik kun Fuldmagt til at tale paa egne Vegne, men jeg tror dog at turde sige, at det er vor Opfattelse her i Tinget med Hensyn til denne Sag, at den indeholder et klart og utvetydigt Forsøg fra Justitsministeriets Side paa at omgaa gældende Lovbestemmelser og dække denne Omgaaen med Argumenter, som vi her kun kunne opfatte saaledes, at man driver Gæk med os. Jeg skal til Bestyrkelse heraf ikke just henvise til mine egne Udtalelser ved Sagens Behandling tidligere, thi de vare meget maadeholdne i Udtrykkene, men jeg skal særlig henvise til de Udtalelser, som faldt fra den ærede Folketingsmand for selve Esbjerg. Hvis den ærede Justitsminister vil gøre sig bekendt med dem — de findes i Tidenden for i Fjor Spalte 5347 — vil den højtærede Justitsminister der finde Bekræftelse paa, hvad jeg her har udtalt om, hvilken Opfattelse man her i Tinget har om den Adfærd, der er vist fra Ministeriets Side i denne Sag. Der bruges Udtryk som dette, at man „føler Harme“ over for „den fuldstændige Hensynsløshed, som er vist over for den bestaaende Lovgivning“, og at det er „en Illustration til den Maade, hvorpaa der regeres her i Landet, efter at Provisorismen er bleven sat til Højbords; selv om Ministeren med den største Nytte for sig selv og for Sagen kunde have fulgt Loven, skal den partout tilsidesættes.“

Det, jeg sigter til, naar jeg taler om Omgaaen af gældende Lovbestemmelser, er for det første den Lov, her nærmest er Tale om, Loven af 19de Marts 1898, der i sin § 2 bestemmer, at „fra dette Tidspunkt“ d. v. s. da Embedet som Birkedommer og Skriver paa Fanø bliver ledigt, „forenes sidstnævnte Embede med Retsbetjentembedet for Esbjerg Købstad og Skads Herred“. Det er Hovedbestemmelsen i denne Forbindelse, og i Hénhold dertil er det, vi fastholde, at i samme Øjeblik, som det nævnte Embede blev ledigt, skulde der ikke have været ansat en ny Embedsmand i dette Embede, hverken ved fast Ansættelse eller, som det er sket, ved Konstitution, i alt Fald ikke saaledes, at det medførte nogen Udgift for Statskassen. Det